

ממתק לשבת

פרשת השבוע: בלק תשע"ט

חומש: במדבר

בית ספר למקללים ובית ספר למברכים

האם חשבנו פעם מה גורם לנו לברך? לקלל? ראשית האמונה בכוחה של ברכה ובכוחה של קללה. והחשובות ביותר הן תכונותיו של המברך והמקלל. האם אני נמנה מבין תלמידיו של בלעם הרשע ואתקבל לבית ספר של המקללים: 'עין רעה, רוח גבוהה, ונפש רחבה' או שזכיתי ואני מתלמידיו של אברהם אבינו ויש לי: 'עין טובה, רוח נמוכה, ונפש שפלה'. כאשר חיי מושגתים על גאוה של 'אני ואפסי עוד', כאשר אני במרכז העולם אז ממילא יש לי 'עין רעה' על המציאות, חוסר הרצון ואף חוסר היכולת לפרגן לאחרים, לראות טוב אצל אחרים ולכן אני ממלא את כל המציאות, אני לא מותיר שום מקום להכלת האחר וודאי לא רואה שום דבר טוב וחיובי אצל השני, אני לא מסוגל לברך, מה שאני מאוד רוצה לעשות זה לקלל את השני, למעט בערכו, להשפילו ולהזיקו, כי אני בדמיונותי חושב שמציאותו של השני סותרת את מציאותי, ושנינו איננו יכולים לדור בכפיפה אחת. שכחתי שיש בעל הבית לעולם ואין אדם נוגע במה שראוי לחברו וחברו לא נוגע במה שראוי לו.

לעומתו המברך הוא מלא ענווה, יש לו רוח נמוכה ונפש שפלה, הוא מצמצם את עצמו עד למינימום שבמינימום, כל אדם אחר יותר מוצלח ממנו, יותר משמעותי ממנו, הוא לא יכול לראות חסרון אצל אחרים ולכן זוכה הוא שתהיה לו 'עין טובה' ולכן אין מצב אצלו לקללת האחרים, הוא רק יודע לברך ולהשפיע טוב על אחרים, לעשות להם חסד, להתחבר אליהם והוא רק יודע לברך.

בפרשתנו חל מהפך אצל בלעם וממקלל סדרתי הפך להיות מברך - כיצד? ההתבוננות שלו באבות האומה העמידה אותו במצב מביש, להוכיח שכל שאיפתם היא רק לעשות טוב ולראות את כולם בעין טובה והא רק מחפש רע ושלילה. לעמוד מול האבות והאמהות זה דבר שמיישר אותנו וגורם לנו לברך ולהתברך. **הרב גבי קדוש**

רבנות מועצה אזורית
בני שמעון

